

Beatles– Rolling Stones 3:0

Ferencvárosi TC–Újpesti Dózsa 3:0 (2:0)

1967. április 16.
Népstadion, 70 000 néző
Jv.: Marschall (osztrák)

FTC: Géczi – Novák, Mátrai,
Páncsics – Juhász, Szűcs – Szőke,
Varga, Albert, Rákosi, Katona
Újpesti Dózsa: Szentmihályi –
Káposzta, Csordás, Nyírő –
Solymosi, Noskó – Fazekas,
Göröcs, Bene, Dunai II, Kuharszki
Gólszerző: Rákosi (5.), Szőke (22.),
Albert (75.)

Az 1967. évi bajnokság

1. Ferencvárosi TC	30	24	4	2	85:24	52
2. Újpesti Dózsa	30	18	8	4	89:36	44
3. Győri ETO	30	14	11	5	68:37	39
4. Vasas SC	30	16	6	8	71:37	38
5. Tatabányai Bányász	30	9	11	10	39:36	29
6. Bp. Honvéd	30	9	10	11	46:49	28
7. Diósgyőri VTK	30	10	8	12	48:54	28
8. Csepel SC	30	7	14	9	38:47	28
9. Szegedi EAC	30	9	8	13	34:65	26
10. MTK	30	7	11	12	38:45	25
11. Pécsi Dózsa	30	8	9	13	31:40	25
12. Haladás VSE	30	10	5	15	42:60	25
13. Salgótarjáni BTC	30	9	7	14	39:58	25
14. Dunaújvárosi Kohász	30	9	7	14	35:56	25
15. Komlói Bányász	30	8	8	14	36:63	24
16. Egri Dózsa	30	6	7	17	35:67	19

Az angoloknak is tetszett
a bandaháború ötlete: a Beatles
a Rolling Stones ellen

Amikor az osztrák játékvezető (ahogyan az „Angyal földi paradicsomot” felidézve emlegettük már, a nagy rangadókra azokban az időkben divat volt külföldről játékvezetőket hívni), bizonyos Ferdinand Marschall hármasszavával véget vetett a mérkőzésnek, 70 000 néző állva, tombolva ünnepelte az öltözőbe tartó csapatokat.

Megtörtént az a futballban ritka eset, hogy a győztesnek szóló tapsot nem lehetett egyértelműen „mezbe öltöztetni”, mert a talán a Blaha Lujza térig is elhangzó szurkolói elismerés legalább annyira szólt a vesztes liláknak, mint a zöld-fehéreknek.

A fradisták csak azért könyvelhettek el nagyságrendekkel többet a tapsorkánból, mert mint rendesen, úgy ezen a napon is minimum háromszor annyian voltak a lelátókon, mint az újpesti érzelműek. De ezen a meccsen a fradista ugyanúgy „vastapsolta” a dózsást, mint fordítva.

A felejthetetlen rangadó előzményeiben nem lelni olyan momentumra, amely akár a legcsekélyebb jelzést adná arra, hogy lesz idő, amikor sokan (a leghitelesebb tanúk erre a pályára lépett játékosok) ezt a mérkőzést tartják majd „minden idők legjobb NB I-es bajnoki meccsének”. Ez természetesen maga a mérő szubjektivitás, hiszen ahogy nem létező a „legjobb film”, úgy nem létezik a „legjobb futballmeccs” kategória sem.

1967. április 16-án csodát látott, aki kiment az „előmérkőzésre”, amelyről sejteni lehetett volna, hogy „főmeccs” lesz. Hiába kezdett a bajnokságban remekül a Fradi és a Dózsa is, hiába bukdácsolt a Honvéd, s volt a vártnál picit haloványabb a címvédő Vasas is, a kiírás szerint ezt játszották előbb, s csak utána az egyébként 1:0-s angyalföldi győzelmet hozó második összecsapást.

Még televíziós közvetítés sem volt, hiszen a programszerkesztők a bajnok fellépését iktatták műsorba. Így az örökbecsű ’67-es Fradi–Újpest látványa megmaradt azok emlékének, akik személyesen ott voltak a Népstadionban.

Battle of the bands!

THE BEATLES vs. THE ROLLING STONES

Nagyon viseltes, de nagyon értékes: Varga Zoltán 1967-ben használt meze, Török Péter gyűjteményéből

Albert Flórián az egyik leghíresebb gólját ünnepli

Ennek a napnak a két „előzene-kara” aztán olyat produkált, mintha a Beatles vívott volna egyidejű dalpárbajt a Rolling Stonesszal...

Csakhogy míg abból a természetes képzeletbeli „gítárpárbajból” elviselhetetlen kakofónia ke-rekedett volna ki, addig dr. Lakat

Károly és Baróti Lajos együttesének összecsapásából futballhymusz született.

A Fradi úgy nyert fölényesen, simán, voltaképpen minden különösebb megerőltetés nélkül (ha egy futballcsapat nagyon jól játszik, akkor a játékosok a meccs után gyakorlatilag nem éreznek fáradtságot, normális, élettani okokból negyedórán át lihegnek ugyan, de ha arra köteleznék őket, hogy azonnal öltözzenek újra mezbe, s játsszák le ismét a mérkőzést, azonnal készen állnának rá), hogy az ellenfele azon a délutánon nemcsak a honi, hanem a magyarnál erősebb külföldi bajnokságok élcsapatai közül is simán vert volna szinte mindenkit.

Csak a Ferencvárossal nem tudott mit kezdeni.

Azzal a Ferencvárossal, amely hat meccsből hat győzelemmel érkezett a nagy rangadóra, s amelynek nem is annyira az Újpest, mint a bajnoki címet védő Vasas ígérkezett igazi riválisának az aranyéremért folytatott harcban. (Mint a végeredményből kiderül, a piros-kékek nem tudtak lépést tartani a zöld-fehérekkel. Az Újpest is csak a támadójátékát tekintve.)

A jegyeket elővételben, már a rangadó(k) előtti napokban eladták, a szurkolók tudták, hogy közvetlenül a meccs előtt a Népstadion pénztárai már nem nyitnak ki. Az viszont nem ártott volna, ha a rendezők több bejáratot biztosítanak, mert az a kettő, amelyen át például a Verseny utca felől a pályára be lehetett jutni, képtelen volt átengedni a jóformán egy időben rázúduló hatalmas tömeget.

Ha két szektor átépítés miatt nincs történetesen lezárva, akkor bőven meglett volna a 90 000-es nézőszám. A végül bejutó 70 000-ből (éppen a bejáratoknál támadt tumultuózus jelenetek miatt) sok ezren csak jóval a kezdés után foglalhatták el a helyüket. Ha Fradi-drukkerek voltak, akkor majdnem annyit veszítettek, mintha lemaradtak volna Bene Ferinek az 1966-os világbajnokságon, a brazilok ellen szerzett góljáról, pedig azt egy „dózás” rúgta.

Történt, hogy egy bal oldali támadás végén a zöldek pisztrángmozgású balszélsője, Katona Sándor (1964-ben, még a Bp. Honvéd játékosaként az olimpiai bajnokcsapat tagja volt, sajnos, 2009 óta már nincs közöttünk) az alapvonalról beívelte a labdát, amelyet a balösszekötő helyén álló Rákosi Gyula (tő-

ÁPRILIS (1967)		1967		1967 (1967)	
HÉTFŐ	TU	KEDE	11	SZOMBATA	12
1. Szarvaskút	0-0	0-0		0-0	
2. Sportcsiszár	0-0	0-0		0-0	
3. Szarvaskút	0-0	0-0		0-0	
4. Mát.					
5. Újpest					
6. Újpest					
7. Újpest					
8. Újpest					
9. Újpest					
10. Újpest					
11. Újpest					
12. Újpest					
13. Újpest					
14. Újpest					
15. Újpest					
16. Újpest					
17. Újpest					
18. Újpest					
19. Újpest					
20. Újpest					
21. Újpest					
22. Újpest					
23. Újpest					
24. Újpest					
25. Újpest					
26. Újpest					
27. Újpest					
28. Újpest					
29. Újpest					
30. Újpest					
31. Újpest					
32. Újpest					
33. Újpest					
34. Újpest					
35. Újpest					
36. Újpest					
37. Újpest					
38. Újpest					
39. Újpest					
40. Újpest					
41. Újpest					
42. Újpest					
43. Újpest					
44. Újpest					
45. Újpest					
46. Újpest					
47. Újpest					
48. Újpest					
49. Újpest					
50. Újpest					
51. Újpest					
52. Újpest					
53. Újpest					
54. Újpest					
55. Újpest					
56. Újpest					
57. Újpest					
58. Újpest					
59. Újpest					
60. Újpest					

Az edző, dr. Lakat Károly naplórészlete a mérkőzés hetéről

Bizonyíték arra, micsoda lendület jellemezte a mérkőzést. Kuharszki Béla Mátrai Sándor mellett igyekszik elvinni a labdát. Balra Dunai II Antal.

le egészen szokatlan megoldást választva, hiszen a Fradi „tízüdejű” örökmozgója nem ilyen típusú gólokat szerzett korábban) ballal, kapásból, elementáris erővel Szentmihályi kapujába zúdított.

A hat zsinórgyőzelem, s a (nem túlzás) egy ország futbalszerető népe által visszafojtott lélegzettel várt szuperrangadó 5. percében szerzett vezetés még azt a minimális gátat is felszakította a ferencvárosi játékosokban, amilyen egyáltalán visszafogottá, vagy óvatossá tette volna őket. Attól a pillanattól kezdve olyan örömfociba kezdtek, amely két-három évtizedenként jó, ha egy akad, s az is csak az igazán klasszisokból álló futballcsapatok életében.

Ez volt az a meccs, amely a 90 perc látványa és Varga személye, játéka miatt beíródott a magyar irodalomba, lásd Esterházy Péter örökbecsűjét: „Amikor a Varga felbőrözte azt a Noskó nevűt...” (Egyébként Noskó Ernő hétszeres

bajnok, 15-szörös válogatott, a kor egyik leghasznosabb „testőr” típusú hátvédje volt. Nem mellékesen olimpiai bajnok.) A már addig is zseniálisan futballozó Varga Zoltán a szó szoros értelmében rúgattott egy gólt Szőke Istvánnal, akinek ugyan kétségtávol magának kellett a lilák kapujába találnia, de olyan kiszolgálást kapott ehhez a „zöld 8-astól”, amilyenre az ember azokban az években legfeljebb a Gundel étteremben számíthatott...

70 000 ember volt egyszerre mérhetetlenül boldog és csalódott, amikor az első játékrész véget ért. Boldogok voltak az emberek klubhovatartozásra való tekintet nélkül, mert varázslatos futballt láttak, szomorkodni csak azért szomorkodtak, mert 15 perc szünet következett.

Tipikusan 1967-es módi szerint telt a negyedóra. Tartottak tombolát, amelynek főnyereményeként BERWA Moped robogót nyert a szerencsés jegytulajdonos. (Soha nem tudtuk megfejteni, hogyan szállíthatott haza akár egy ilyen robogót, akár egy Hajdú mosógépet újdonsült tulajdonosa, aki aligha úgy indult el otthonról, hogy akár egy robogóval, akár egy mosógéppel lesz még aznap gazdagabb.) Elhangzott az elmaradhatatlan reklámnóta: „Kövérése gyorsan tűnt el / az Őzike kétszersülttel / Őzike, Őzike, Őzike / A gyártását majd győzik-e / Ígérjük, hogy mindenkor lesz / elegendő Őzike”. Sőt, aztán Aradszky László elénekelt a Totódalt, majd az utolsó taktusoknál már érkeztek is a csapatok, hogy a futballszimfónia folytatódjék.

A meccs igazi csodája az volt, hogy a Fradi nem gyengén futballozó, agyonstrapált Újpestet vert rommá (bár az sokat mond, hogy a lilák a Káposzta, Csordás, Noskó, Nyíró négyessel próbálták meg feltartóztatni a Szőke, Varga, Albert, Rákosi, Katona összeállítású Fradi-csatársort), hanem olyan Dózsa felett jártak futballkánkánt, amely sorozatban vezette támadásait Géczi kapuja felé, s a második félidő közepe táján volt egy olyan fertályóra, amikor akár ki is egeenlíthetett volna.

De nem ez történt, hanem következett egy újabb varázslat, amely Albert Flórián nevéhez kötődik, mert ő nem az a típus volt, aki egy ilyen örömmünnepen csakúgy elüldögél a „macskaasztalnál”.

**Göröcs János hiába indul,
Mátrai Sándor itt megszerzi a labdát**

Ez a varázslatos kilencven perc ugyan egyáltalán nem az Aranylabda felé araszoló center, hanem a gólt sem szerző Varga Zoltán dicsérete (amit az újpesti védőkkel művelt, az közel állt a megalázáshoz, pedig ilyesmiről szó sem volt, zsenialitásról annál inkább...), de a slusszpoént Flóri megtartotta magának.

Olyat művelt, amelyet pályafutása alatt talán soha: a 75. percben a Varga által a jobbszélről beadott labdát egy méterrel a 16-os vonalán kívül, jobbal (szaknyelven: droppból, amit az különböztet meg a kapáslövéstől, hogy ennél a rúgásfajtánál a labda, ha csak száz-

zadmásodpercekkel is, de előbb találkozik a fűvel, mint a játékos lábával, a kapásnál viszont a fű kimarad...) irdatlan erejű bombát zúdított a kapu bal oldalába. De akkorát, hogy bár a labda kézközébe ment, Szentmihályinak ideje sem volt a mentést megkísérelni.

Rúgtak már ennél nagyobb gólt is a magyar futball történetében, egyedi voltát az adta, hogy a távolról szerzett góljairól egyáltalán nem ismert Albert volt a szerzője. Az az Albert, aki száz találatából 90-et garantáltan közlel, perdítve, sodorva, pöckölve, a kapus mellett „el-lehelve” küldött az ellenfelek hálójába, most bombalövésre „vetemedt”, így aztán erről legalább annyit beszéltek a mérkőzés utáni hetekben, hónapokban a szurkolók, mint Varga extraklasszis teljesítményéről.

A zöld nyolcas: Varga Zoltán

Az akkoriban még szigoráról és kritikus hangvételéről ismert Népsport a lehető legmagasabb osztállyal, öt csillaggal értékelte a mérkőzést, bár főcímében („A jobb taktika, az ötletesebb csatárjáték döntötte el a rangadót a Ferencváros javára”) hű maradt önmagához, igazán nem esett túlzásokba.

1967-ben még egytől ötig osztályozták a játékosokat a lap munkatársai, s hogy mennyire igaz, miszerint az „Újpest nagyon is a pályán volt”, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Vargán és Rákosin kívül csak a kapus, Géczi kapott 5-ös osztályzatot.

Albertről ennyit írtak: „Szép gólt lőtt.”

Valóban szép volt, hiszen aki látta, immáron 46 esztendeje emlegeti.

Hogy aztán gyorsan hozzátegye: „... de a Varga Zoli volt a legjobb!”

Ilyesmiken vitáztunk akkoriiban...